

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 16

สายชลไม่ได้ออกไปวิ่งทุกวัน เข้านี้ก็เช่นกัน เธอเพียงแต่เดินไปเดินมาใกล้บริเวณบ้าน

บรรดาคนงานเริ่มงานกันตั้งแต่เช้ามีด สายชลเมื่อยมองเข้าไปดูเหมือนดังที่เคยเป็นบางครั้งคราว กลุ่มคนงานเสร็จจากโรงเรียนนี้ก็ทำต่อไปที่โรงเรียนนั้น การทำงานเป็นไปเรื่อยๆ ไม่มีการเร่งรีบ บ้างพูดคุยหัวเราะแกล้งกันอย่างเบิกบานใจ

ความจริงก็น่าจะเป็นชีวิตที่มีความสุข พอนึกว่าจะจากไปสายชลก็นึกถึงใจหาย

ยอดกำลังทำงาน ซไมพรยืนคุมอยู่ไม่ห่าง

สายชล อดมองไม่ได้ ครั้นไปหน้าคמคยสะอาดสะอาดที่เครื่องขริมมองมา เธอก็ทำเหมือนว่าไม่ได้สนใจ เธอเดินไปหาตา ผู้ซึ่งเพิ่งจะตื่นไม่นานและกำลังเดินเล่นก่อนจะถึงเวลารับประทานอาหาร เธอเล่าให้ตาฟังถึงความต้องการของกลุ่มเพื่อนที่จะหาซื้อที่ไว้ทำสถานพักผ่อนตากอากาศ

“เขาบอกว่าอีกหน่อยแถวนี้จะเจริญ รัฐบาลส่งเสริมให้เป็นเขตท่องเที่ยวคะตา”

“งั้นก็ดีซี จะได้คึกคัก ไม่เปลี่ยวเหมือนทุกวันนี้”

“วันนี้เขาจะมาเที่ยวไร่ของเราคะ เขาอยากดูน้ำตกสายสวาทกับที่ดินตรงเชิงเขา”

“เขาอยากจะทำอะไร”

“ถ้าเขาจะทำอะไร ตาจะว่ายังไงล่ะคะ”

“ไม่รู้ซี” ชายชราพูดอย่างอารมณ์ดี “ตาแก่แล้ว วางหมดทุกอย่างแล้ว พวกแกคิดกันเองเถอะ”

“หนูยังไม่ได้คิดอะไรเลยคะ บางทีเขาอาจเพียงแต่จะมาเที่ยวกันเท่านั้น หนูเองไม่ได้ไปแถบนั้นตั้งนานแล้ว ไม่รู้ว่ามันเป็นยังไงได้ยืนพีเชษฐพูดแต่ว่ามันรัก แล้วก็อันตราย”

“แล้วบอกเชษฐหรือยัง เขาจะได้แนะนำทาง”

“ยังเลยคะ เมื่อคืนพีเชษฐโกรธ หนูก็เลยขี้เกียจพูด”

“แกละก็ทำมาก เจ้าแสบงอนไม่รู้จักหาย ประเดี๋ยวจะต้องให้ใครนำทางไปนะ ไม่อย่างนั้นจะพากันหลง หรือไม่ก็เดินตกเหวเอาง่ายๆ”

เธอนิ่ง คนเดียวที่เหมาะสมจะนำทางก็คือยอด แต่ว่าเขาก็เป็นคนเดียวที่สายชลไม่ต้องการให้เข้ามาพบเห็นความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ในระหว่างเธอและมนตรี

“หนูจะบอกพีเชษฐ เขาคงหาคนนำทางให้ได้”

เธอแน่ใจว่าถึงอย่างไรเชษฐก็ต้องไม่เลือกยอด เขามีอคติหนาแน่นอย่างไรเหตุผล บั้งตึงบั้งปั้ง มีปฏิกริยาทุกครั้งทีสายชลเข้าไปใกล้ยอด

สายชลเข้าใจว่าเชษฐจะยังคงโกรธที่เธอคือและพูดกับเขาอย่างถือดี แต่ว่าหนุมใหญ่กลับคล้ายอารมณ์ดี เมื่อพบกันที่โต๊ะอาหาร เขาเรียกให้นั่งก่อนจะถามว่า

“วันนี้ไปไร่กับพีไหม”

“วันนี้เพื่อนๆ ชล จะมาคะ”

“อ้อ จะไปเที่ยวไหนกันล่ะ”

“เขาอยากจะทำน้ำตก แล้วก็ที่บริเวณเชิงเขาของเราคะ”

“งั้นหรือ” ในความเคร่งคิดหวาดระแวง เชษฐกลับทำสีหน้าปลอดโปร่ง “จะดูไปทำไม”

“เขากำลังหาซื้อที่จะทำสถานพักผ่อนตากอากาศคะ” เธอตอบ “มีคนบอกเขาว่าเรามีที่สวย เขาก็เลยอยากจะทำดู”

“แล้วจะไปกันยังไง ที่รก ไม่มีใครขึ้นไปตั้งนานแล้ว ประเดี๋ยวก็ได้ตกหุบตกเหวกันบ้างหรอก”

“ขอใครนำทางไปสักคนได้ไหมคะ คนเก่าๆ คงพอจะรู้ทาง”

“ให้ยอดพาไปซี” เสียงตอบปรกติเสียจนคนฟังแปลกใจ

ทั้งสายชลและอัญชลีมองหน้าคนพูดผู้ซึ่งขยับตัวลุกขึ้น

“ยอดนั่นแหละเหมาะสมที่สุด ก็เพิ่งไปสำรวจที่ทางมาหยกๆ” เขาหันไปถามภรรยา “ใช่ไหมอัญ”

“ก็ใช่...” ภรรยาเขาตอบรับงงๆ

“พีจะไปละ ประเดี๋ยวจะบอกยอดให้ ไม่อย่างนั้นไม่อาจใช้ให้ไปทำอย่างอื่น”

พูดแล้วเขาก็เดินจากไป ทิ้งความแปลกใจไว้ให้พวกเขา

ร่างที่เดินนำไปข้างหน้ามีหลังที่ตั้งตรง ช่วงบ่ากว้างแข็งแรง ซ่อนอยู่ภายใต้เสื้อยืดเก่าๆ เขาถือมีดพร้าด้ามยาวไว้ด้วยมือขวา ใช้มันฟาดฟันปัดป้ายกิ่งก้านกะกะของบรรดาพันธุ์ไม้ที่รกเรื้ออยู่ในทางป่าช้ายคล่องชดเชือกซึ่งถือออกมาจากบ้านไร่

“ท่าทางยังกับนักผจญภัย” มนตรี ค่อนขอด ขณะก็ตามอยู่ข้างหลังพร้อมกับกลุ่มผู้หญิง ปลอ่ยให้พวกผู้ชายนำอยู่ข้างหน้า “ดูหน้าตาสิ สงสัยจึ่งว่าทั้งปีทั้งชาติจะเคยยิ้มบ้างหรือเปล่า”

“เขาเป็นอย่างนั้นเอง แต่ว่าเป็นคนดีนะคะ ขยันกล้าหาญ ทำอะไรก็เอาจริงเอาจ้งไม่เหยาะเหยะ”

“หล่อดีเสียด้วยสิ น่าจะเอาไปเล่นหนัง” พวกผู้หญิงกึกกัก มนตรีไม่วายขัด “ที่อแบบนี้จะเอาไปเล่นบทธอะไร เหมาะมาก ก็พวกบพพิติบ ฆาตกรเลือดเย็น ผู้ร้ายชาติสม์ อะไรเทือกนั้น”

สายชลค่อนคนพูด เขาหันมาเห็นแล้วก็หัวเราะ

“อ้าว ทำไมต้องโกรธด้วย”

เธอไม่ตอบ ก้าวเท้าตามเรื่อยไป พื้นดินขรุขระสูงๆ ต่ำๆ รกเรือด้วยหญ้าป่าและกิ่งก้านของต้นไม้ใหญ่หน่อย ทางสูงขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งสูงหนทางก็ยิ่งคับแคบจำกัด คนทั้งหมดต้องเดินอยู่ในทางเล็กๆ บางครั้งต้องไต่ไปตามโขดหิน

“แน่ใจว่าเขารู้ทางหรือ”

มนตรีถามหลังจากที่ปีนป่ามาได้ครู่ใหญ่ เขามักจะจับจูง ประคับประคองสายชลราวกับเธอเป็นเด็กเล็กๆ หนทางที่วิบากกันดาร ทำให้พวกผู้ชายที่นำอยู่ข้างหน้าต้องหยุดรอและดูแลผู้หญิงของตน ยอดหันมาบ่อยครั้ง ครั้นเห็นสายชลอยู่ในความดูแลแบบแทบจะโอบอุ้มของมนตรี สีหน้าเฉยชาที่มีประกายตาแวววามขุ่นข้องก็หันกลับไป

สายชลรู้สึกอึดอัดใจเสียจริง ๆ

เธอตอบคำถามอดีตคนรักอย่างมั่นใจ

“แน่ใจคะ ชลไว้ใจเขาร้อยเปอร์เซ็นต์”

“เคยพูดให้เขาฟังหรือเปล่า” มนตรีทำน้ำเสียงตัดพ้อขัดเคืองใจ “เขาดี เขากล้า เขาขยัน... ชลไว้ใจเขา”

สายชลทำหน้าบึ้ง “ดีละ แล้วชลจะพูด”

“แน่ ทำไมต้องโกรธ” ชายหนุ่มยื่นหน้าเข้ามายิ้มเอาใจจนใกล้ “อารมณ์ไม่ดีเรื่องอะไร บอกมาสิ”

“เปล่านี่คะ”

มีธารน้ำไหลผ่านอยู่ห่างออกไป หนทางรกเรือทำให้เข้าไปไม่ถึง คนทั้งหมดชี้ชวนกันดูก่อนจะบ้ายหน้าขึ้นไปในทิศทางทวนกระแส

วิบูลย์มีท่าที่สนใจกว่าใคร ถ่ายรูปครั้งแล้วครั้งเล่าสลับกับการมองกว้างออกไปในทุกทิศทาง

ครู่หนึ่งก็แว่วเสียงน้ำตก ในคณะร้องบอกแก่กัน ท่าทางที่เดินต่อกระตือรือร้นขึ้น ไม่นานทั้งหมดก็ฝ่าดงรกของหญ้าและบรรดาพันธุ์ไม้มาถึงที่หมาย

น้ำตกสายสวาทไม่ได้มีขนาดใหญ่โตหรืออยู่ในธรรมชาติที่งดงามเท่าใดนัก ที่ตรงนั้นมีพันธุ์ไม้ขึ้นรกระเกะระกะ ปกปิดระดับพื้นและหินผาที่ดูน่ากลัวมากกว่าจะให้ความรู้สึกถึงความสวยงาม

“ไม่เลว” วิบูลย์พยักหน้า เก็บภาพโดยรอบไว้

“ตรงนี้น่าจะเป็นวิวพอยท์สำหรับนั่งชมน้ำตก” ดุสิตออกความเห็น “แต่ผมคิดว่ามันอันตรายเกินไปหน่อยนะ ทางเดินคับแคบมีทั้งโขดเขาและหุบเหว ใครเดินไม่ดีมีหวังตกลงไปกระแทกแขนขาหัก”

“ถึงตกก็คงไม่ถึงตายน่า ดุสิต ไม่สูงเท่าไรนี่”

“ตายหรือไม่ก็ไม่น่าเสี่ยงทั้งนั้น” เขาหันมาหาสายชล

“คุณสายชลไม่คิดจะพัฒนาให้ดีบ้างหรือ.. เช่นถากถางทางขึ้นให้สะดวก ทำเครื่องหมายชี้ แล้วก็กันรั้วในบางที่ที่อาจจะมอันตราย”

“ไม่ได้คิดหรอกคะ เพราะว่าไม่ค่อยจะมีใครมาที่นี่” เธอบอกไปตามตรง “คงจะไม่มีใครบากบั่นมาเที่ยว สวยก็ไม่สวย ทางก็ลำบาก เขาไปที่อื่นกันดีกว่า จังหวัดนี้มีน้ำตกอื่นๆ ที่น่าจะไปดูออกมากมาย”

“นั่นสิ” ดุสิตพยักหน้า

หากแต่วิบูลย์หันไปหา “คนนำทาง”

“ทางนี้ไปต่อได้อีกไหม”

“ได้ครับ” เป็นคำตอบ

“ผมรอที่นั่นนะฮะ” มนตรีกลับทรุดนั่งลงบนโขดหินโดยดึงมือสายชลไว้ด้วย

คนอื่นหันมาถามว่า “ไม่ไปด้วยกันหรือ”

“ไม่ละ ชี้เกียจ” เขาพูดง่ายๆ “พักที่นั่นจะชล ไม่รู้จะไปต่อทำไม ไม่มีอะไรนอกจากต้นไม้รกๆ”

สายชลมองหนุ่มสาวอย่างหนักใจ เหลือบมองยอด ก็เห็นคนร่างสูงปักหลักยืนรอดด้วยสีหน้าเคร่งขรึมชวนให้รู้สึกอึดอัด

“จะไม่ไปจริง ๆ หรือคะ” เธอถาม

“ไม่” มนตรียืนยัน

สายชลจึงหันไปหาคนนำทาง

“ยอดไปเถอะ ฉันทจะหยุดที่นี่”

ฝ่ายนั้นไม่ขยับเขยื้อน มนตรีมองอย่างแปลกใจ รู้สึกขัดใจอยู่คราครั้น

“ไงล่ะ ทำไมยังไม่ไปล่ะ” เขาถาม

“ผมต้องดูแลคุณสายชล”

คำตบตุงๆ ทำให้คนฟังอึ้ง สายชลพูดไม่ออกเป็นครู่

“ฉันดูแลตัวเองได้”

อีกฝ่ายยังยืนนิ่ง

การตกเป็นเป้าสายตาของคนทั้งหมด ทำให้หญิงสาวรู้สึกอึดอัด หงุดหงิด เธอพูดซ้ำด้วยน้ำเสียงกระด้าง

“คนอื่นกำลังรอเธออยู่นะ พวกเขายากจะไปต่อ”

มีเงาหม่นมัวปรากฏขึ้นในดวงตาของอีกฝ่าย เขาพาใบหน้าที เครื่องขริบเดินจากไปอย่างเงิบเขียบ สายชลมองตามอย่างไม่สบายใจ

“ประหลาดจังเลย นายคนนี่” มนตรีพูดตามหลัง “ยังกับคน ไม่ปรกติ สติปัญญาเขายังดีอยู่หรือเปล่า”

“เขาปรกติดี แล้วก็ไม่ใช่คนโง่งนะคะ คุณมน เพียงแต่..... อาจจะไม่เข้าใจได้ยากสำหรับคนที่ไม่รู้จัก”

“แล้วชลเข้าใจหรือเปล่า รู้จักกันดีแค่ไหน”

สายชลได้แต่หันหน้าบึ้งตึงไปทางอื่น

“โกรธอีกแล้ว” ชายหนุ่มหัวเราะ “เป็นอะไรไปจะ ไปกิน รังแตนมาจากไหน”

“เปล่าค่ะ”

เขาถือโอกาสที่ปลอดภัยคนถอดเธอไว้ สายชลขึ้นตัว ทว่าอีกฝ่าย ไม่ยอมปล่อย

“คุณมน ปล่อยนะ เดี่ยวใครมาเห็นเข้า”

“ใครจะมาเห็น ป่านนี้ไปกันถึงไหนแล้ว... เฮ้อ เราไม่มีเวลา ได้อยู่ด้วยกันตามลำพังเลยนะ รู้ไหมว่ามันทรมาณใจแค่ไหน”

“ชลไม่ได้รู้สึกทรมาณเลย”

“รู้...คุณนะใจดำ”

“ว่าอีกแล้ว” เธอทำเสียงแงงอน ยันข้อศอกไว้กับอกเขา “เดี๋ยวชลว่าเอาบ้างนะ”

“เอาละ ยอมแพ้” เขายิ้มประจบ “ว่าแต่ประเดี๋ยวเข้าเมือง ด้วยกันนะจ๊ะ พรุ่งนี้ก็จะกลับกันแล้ว คินนี่จะต้องฉลองให้สนุก ไปฟังเพลงแล้วก็เต้นรำกันนะจ๊ะ”

ฟังเพลง เต้นรำ แล้วก็ต่อด้วยอะไรเล่า สายชล “เคย” มาแล้ว ก็พอจะนึกรู้

หากเป็นเมื่อก่อน ที่เธอเป็นของเขา และเขาก็เป็นของเธอ สายชลคงจะไม่รู้สึกขัดข้อง แต่ในขณะนี้ ถึงเขาจะยืนยันขอกลับมา เป็นของเธอ เธอกลับไม่มั่นใจว่าจะกลับไปเป็นของเขาได้

ความรู้สึกของเธอเปลี่ยนไป เธอเริ่มจะคิดว่า ในคำว่า “รัก” จะต้องมีส่วนประกอบอื่นๆ ซึ่งเธอไม่เคยมีต่อมนตรี หรือหากจะมีก็ คงเจือจางมาก

แต่ว่ากลับไปมีต่อคนอื่น “คน” ที่รักไม่ได้.....

เสียงกึ่งไม่หักตั้งขึ้นอย่างชัดเจน เมื่อหันไป สายชลเห็นว่า มันทักอยู่ในมือของยอด สีหน้าเขาขริบจัด เธอรู้ว่าเขาจงใจ

พร้อมๆ กับที่มนตรีปล่อยมือ สายชลก็ถอยออกห่าง ดีสีหน้า ไม่สนิท ขณะที่มนตรีตั้งคำถาม

“กลับมาทำไม ทำไมไม่อยู่กับคนอื่น ๆ”

“คุณเชษฐสั่งให้ผมดูแลคุณสายชล”

สายชลนั่งอย่างรุ่มรวยใจ หงุดหงิดที่เขาสร้างความลำบากใจ ให้เธอขนาดนี้ เธอทำเสียงแข็ง

“เอาละ แล้วฉันจะบอกพี่เชษฐว่าเธอทำตามคำสั่งอย่างเต็มที่แล้ว ทีนี้ก็ได้ละนะ ฉันขอดูแลตัวเอง”

เขามองเธอหนึ่งก่อนที่หลังไหล่ที่ตั้งตรงจะหันกลับ สายชลหันหนี อย่างรุ่มรวยใจ ทำไมเขาจะต้องคอยตามดูแลโผล่มาในเวลาที่เขาไม่ อยากจะให้เห็น แต่ว่าเธอจะอ่อนแอไม่ได้ ไม่ว่าต่อเขาหรือต่อมนตรี แต่ครั้น “แข็ง” ไปแล้วเธอก็รู้สึกเสียใจ

มนตรีกระแทกเสียงในลำคออย่างชัดเคื่อง

“ถ้าผมอยู่ใกล้นายคนนี้นานอีกหน่อย มีหวังประสาทเสียแน่ๆ จู๋ๆ ก็โผล่มา แล้วดูสีหน้าเขาซี มองแล้วเสียวสันหลัง”

“เขาเพียงแต่เป็นห่วงชล อย่าว่าเขาเลยคะ ความจริงเราก็ไม่ควรหยุด น่าจะตามคนอื่นไปเรื่อยๆ”

“แล้วผมจะมีเวลาไหนอยู่ตามลำพังกับชลล่ะ” เขาอ่อน

สายชลถอนใจ “เวลานี้ก็อยู่แล้วยังไงล่ะคะ แต่อย่าทำอะไร รุ่มร่ามอีกนะ ถ้าใครโผล่มาเห็นเข้า ชลรู้จักอายเขานะคะ”

“ก็ได้จ๊ะ... มา เดินไปทางนั้นกัน”

เขาจูงเธอเดินออกไปจากทิศทาง มือหักกึ่งไม้ที่ขวางหน้า บางครั้งก็ก้มลงลอดผ่านไป

“พรุ่งนี้กลับกรุงเทพฯพร้อมกับผมไหม ผมจะได้แวะมารับ”

“ไม่ได้หรอกค่ะ พรุ่งนี้กะทันหันเกินไป ชลสงสารตา”

“ฉันจะไปเมื่อไหร่”

สายชลเงียบ ที่เคยทุรนทุรายอยากจะกลับไป พอถึงเวลาเข้าจริง กลับอดลั้งเลไม่ได้

อาลัยอารมณ์ทุกอย่าง... ไม่ว่าจะที่บ้าน บรรยากาศธรรมชาติ ความสงบและอิสระจากงานที่ทำให้ชีวิตประจำวันเคร่งเครียด อาลัยแม้กระทั่ง...คน... ผู้ชายหน้าขรึมที่มักจะมองเธอหนึ่งๆ ที่ทำให้เธอรู้สึกแปลกประหลาด

พอนึกถึงตอนนี้ เธอก็ตั้งใจแน่วแน่ที่จะต้องกลับ เธอบอกตัวเองว่าอยู่ไม่ได้ จะอยู่ต่อได้อย่างไร เธอรู้ตัวว่ากำลัง “อาการหนัก” ความรู้สึกนึกคิดออกนอกกลุ่มนอกทางมากขึ้นทุกที

“อีกไม่นานค่ะ ขอเวลาบอกให้ตัวรู้ตัวล่วงหน้า ตาต้องการชล”

“ผมก็ต้องการนะ”

มืออ่อนโยนรอบเอวพร้อมกับรังร่างเข้าไปหา สายชลเบี่ยงหลบไม่สำเร็จ

“ไม่สงสารผมบ้างหรือไง”

“ไม่ค่ะ”

“ใจร้าย...”

“ว่าอีกแล้ว” เธอแง่งอน เบี่ยงกายออกจากการโอบกอด

อีกฝ่ายหัวเราะ ริมพุดว่า “เอาละๆ ขอโทษ จะไม่ว่าแล้วจะ”

เธอผละออกจากอ้อมกอด

“ชลไม่รู้ว่าคุณ मनจริงใจแค่ไหน หลังจากเกิดเรื่อง ชลไม่กล้าเชื่ออะไรคุณ मनอีกแล้ว”

“ฉันก็ยังไม่ต้องเชื่อ แต่คอยดูไป ผมจะพิสูจน์ให้คุณเห็น”

เธอนึกในใจว่า แล้วเขาเลิกหรือยัง นิสัยเอาแต่ใจ ต้องการอะไรจะต้องเอาให้ได้ พอใจอะไรแบบไหนก็บงการให้เป็นแบบนั้น เขาเคยฝันใจเธอมากมาย เปลี่ยนเธอให้คล้อยไปในแนวทางของเขา

สายชลเคยทนได้ แต่หลังจากที่เขาทำให้เธอเจ็บครั้งหนึ่งแล้ว ไม่แน่ว่าเธอจะทนได้เช่นเคย

ใบหน้าเกลี้ยงเกลา สีหน้าช่างเล่นหยอกเย้าที่คลอเคลียอยู่ใกล้ๆ ทำให้รู้สึกอ่อนนอกอ่อนใจประหลาด สายชลรู้ตัวว่าช่างไม่เป็นตัวของตัวเองเสียเลย ความมั่นใจในตัวเอง ความเข้มแข็งที่เคยมี ไม่รู้หายไปไหนหมด

“ผมไม่เคยรู้ตัวมาก่อนเลยว่า จะรักชลถึงขนาดนี้ จริงๆ นะ”

น้ำเสียงที่พูดอดอ้อน “ตอนนั้นผมก็ไม่ได้คิดจะเลิกกัน ชลต่างหากหนีมาเอง ผมได้แต่รอ...”

“รอตั้งครึ่งปีเทียวหรือคะ ทำไมใจเย็นจัง” เธอประชด

มนตรีหัวเราะประจบ

“โห่ ก็ผมไม่รู้ว่าจะทำยังไงนี่จ๊ะ ผมไม่กล้าไปหาที่บ้านคุณอาของชล แล้วก็ไม่รู้จักที่นี่ ที่มาพบคราวนี้นับว่าโชคช่วยแท้ๆ ตอนที่ผมถามนายอำเภอดึงชล ผมไม่คิดด้วยซ้ำว่าเขาจะตอบว่ารู้จัก”

สายชลคิดว่าถึงอย่างไรมนตรีก็โผล่มาในเวลาที่เหมาะสม เธอกำลังรู้สึกสับสนและเงียบเหงา ประารถนาจะไปจากบ้านไร่ จากคนที่ทำให้หวั่นไหววุ่นวายใจ นับว่าเขาช่วยตัดสินใจให้เธอแท้ๆ

“ตั้งแต่โตขึ้นมา ชลไม่เคยอยู่ที่นี้นานๆ เลย อยู่แต่ในกรุงเทพฯ” เธอพูดอย่างเลื่อนลอย “ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ชลอยู่ที่นี้นานที่สุด นานจนรู้สึกที่บ้านไร่น่าอยู่ บอกตามตรงว่าชลใจหายเมื่อคิดว่าจะต้องจากไป”

“อีกหน่อยเราก็กลับมาได้บ่อยเท่าที่ชลจะต้องการ ยิ่งถ้าคุณนิบูลย์จะมาลงทุนทำบ้านพักตากอากาศ เรายิ่งตามเขามาได้เรื่อยๆ”

“ก็ดีเหมือนกันนะคะ”

เธอเปลอเอออวย ชายหนุ่มยินดี รวบรวมเธอเข้าไปกอดแล้วก็จูบแรง ๆ

“ฮือ...คุณ मन อย่าค่ะ”

สายชลพยายามหลบหลีก ฝ่ายนั้นไม่ยอมแพ้ง่ายๆ ในสีหน้าที่อึมเอมด้วยความสุข เขาซุกจมูกกับแก้มนวลแล้วเลื่อนริมฝีปากประทับริมฝีปากอ่อนบางของเธอ

สายชลมีอาการแข็งขึ้น หวั่นหวาดว่าจะถูกพบเห็น ยิ่งเธอตื่น เขาก็ยิ่งนึกสนุกที่จะเอาชนะให้ได้

เพราะระแวงว่า “ใคร” จะตามมาพบเห็นให้เธอรู้สึกลำบากใจและอับอายอีก สายชลผลัดใส่ชายที่เคยรักกันออกไปแล้วก็ผละหนีไปในทิศทางตรงกันข้าม เธอได้ยินเสียงเรียก แต่ก็ยังก้าวไปข้างหน้า พลังกวาดตามองหากลุ่มเพื่อน

เธอเพิ่งไปได้ไม่กี่ก้าวเลยจริงๆ เมื่อพบกับก้อนหินสูงใหญ่ซึ่งกันขวางไว้ ครั้นพอเกาะเลาะเลียบไปจนสุดก็พบดงไม้ล้มลุก...

และอากาศที่ว่างเปล่า.....